

Només va durar una setmana del mes de juliol de 1909 però aquella rebel·lió popular hagués pogut canviar el rumb polític de Catalunya. Entre els actors d'aquella Setmana Tràgica, en Gabriel, un malalt esquizofrènic, es veurà involucrat en aquells actes inversemblants i caòtics.

El l'endemà del dimarts 26 de juliol, després d'una nit apassionada amb la seva serventa Ariadna, en Gabriel haurà de sortir a cercar-la ja que incomprensiblement ha desaparegut. Durant aquest periple pels carrers embogits i incendiats de Barcelona, no sabrà distingir la realitat de la seva imaginació psicòtica.

1909 ROSA DE FOE

1909

ROSA DE FOE

Daniel Maja

Daniel Maja

<http://www.dani-maja.blogspot.com>

Transfons sociopolític de la història

La pèrdua de les colònies de Cuba provoca el 1898 una crisi àmplia. Es veuran afectats tots els estaments econòmics i polítics de la societat, tant espanyola com catalana.

A principis del segle XX es cerca des de diferents bandes un regeneracionisme que millori la situació sociopolítica de Catalunya: nacionalistes catalans, republicans, eclesiàstics catòlics, militars, polítics anarquistes, radicals obrers, etc. Aquests últims, defensors de l'estament més pobre, clamaran, a més, una transformació en l'ordre social utilitzant la violència si fes falta.

Al 9 de juliol de 1909 la guerra esclata al Marroc. Guerrillers marroquins combaten per la independència de la seva nació, que havia estat colonitzada per Espanya. Els empresaris espanyols, que hi tenen explotacions mineres, no s'ho poden permetre. Per això el Govern Espanyol es veu obligat a enviar-hi tropes per, al cap i a la fi, defensar únicament els interessos de les altes jerarquies. La reputació internacional, i sobretot els intercanvis comercials del desaparegut gran imperi espanyol, està de nou en joc.

Finalment, els principals reservistes mobilitzats són els pares de famílies pobres de la classe treballadora. Amb unes ja existents dificultats per sobreviure, perdre el cap de família sostrau la font principal de diners d'aquestes famílies. D'aquesta manera, moltes dones es veuen obligades a pidolar o prostituir-se per donar de menjar als seus fills.

Durant aquells anys, l'Església genera molt de recel entre aquesta classe obrera degut a dos motius principals. Per una banda, la comunitat religiosa s'apropia de les feines que normalment són realitzades per aquestes dones obreres, com les tasques de costurera o planxa ja que competien amb preus més baixos. Per altra banda, l'Església continua detenint el control sobre l'educació i no dóna la possibilitat a altres tipus d'educació.

Totes aquestes circumstàncies opressives enfurismen encara més a sindicats, socialistes, radicals obrers i lerrouxistes. Per aquesta raó, es prepara una vaga general a nivell nacional. Aquesta pretén exigir un canvi immediat en la gestió de la crisi del país per part del Govern de Maura. A la Ciutat Condal, amb un ampli historial vaguista, l'aturada s'avança una setmana i

d'aquesta manera coincideix amb l'enviament de tropes des del seu port el dilluns 26 de juliol.

A falta de clars dirigents polítics que es proclamïn caps i directors de la sublevació, la vaga esdevé una revolució caòtica i sense objectius definits: crema de convents, esglésies i tota representació de repressió. Al final, els reals protagonistes dels atacs d'aquella setmana seran la població obrera barcelonina. Homes i dones amb set de justícia aprofitaran per ocupar d'una forma descontrolada els carrers i reclamar d'aquesta manera una igualtat social.

Intenció artística i personal

En aquest projecte he volgut canalitzar tots els meus anhels i desitjos artístics acumulats en aquests darrers anys. Per una banda, tenia la intenció d'aglomerar al voltant del còmic tots aquells mitjans expressius que m'agraden o m'atreuen com la fotografia, la pintura o la literatura. Per altra banda, volia aprofitar la narració d'una història per endinsar-me en uns esdeveniments històrics sorprenents per a mi, alhora per tractar un tema completament desconegut: l'esquizofrènia. Llavors he aprofitat aquestes recerques com a excusa perfecte per qüestionar respectivament les actuals desigualtats socials i la distorsionada percepció de la realitat.

Primerament, l'elecció del còmic es va fer evident degut a la llarga quantitat d'anys que he gaudit amb aquest mitjà d'expressió. Amb els anys he anat descobrint noves arts que trobar més interessants. Per això no em volia quedar només amb una narració seqüencial. Volia anar més enllà barrejant altres arts majors com la pintura, el llibre d'artista, la fotografia, el cinema la literatura, i si era possible, la poesia visual. Tot al voltant d'una novel·la gràfica amb un alt valor estètic. El projecte esdevindria una novel·la en part escrita – emmirallant-se en la literatura de finals del s.XIX–; en part gràfica – influenciada pel fotoperiodisme i els plànols cinematogràfics; i per últim, visualment pictòrica – inspirada en la pinzellada impressionista i expressionista.

En aquest intent, s'han quedat moltes intencions inacabades. Tot i així, en aquest llarg procés me n'he adonat de les possibilitats de crear un nou mitjà, que sigui capaç d'agrupar múltiples influències; així com de les meves capacitats artístiques, les quals s'inicien inexpertes però amb ferma decisió de millorar en aquests diferents àmbits.

En el meu segon apropament al projecte, em vaig proposar parlar de tots aquells temes en els quals volia aprofundir. De fet, narrar una història em permetia presentar opinions, raonar pensaments i, fins i tot, plantejar qüestions filosòfiques. D'aquesta manera, volia aprofitar per tractar dos aspectes de la societat que volia denunciar.

Per un costat, volia criticar les diferències entre classes que avui en dia, després de tants segles, encara perduren. Tot i les múltiples revolucions socials que s'han desenvolupat en els últims tres segles, la societat sembla destinada a lluitar indefinidament contra les desigualtats socials. La distribució descompensada de riqueses en el món d'avui en dia s'agreuja dia rere dia i per això cal recordar que la única solució per aconseguir una societat de benestar real és lluitar per un futur més just i solidari.

Per altra banda, volia assenyalar la ignorància general que tots tenim de les malalties mentals, en particular l'esquizofrènia. Gràcies a la medicina i als avenços psicològics, hem discernit millor què passa en el nostre cervell. Malauradament encara molts de nosaltres percebem aquells malalts com persones violentes i posseïdes per mals incurables. Amb l'explicació de la història d'un malalt esquizofrènic, podem arribar a entendre millor la realitat d'aquestes persones. Només a través de la veritat podem il·luminar aquest desconeixement sobre l'ésser humà.

Amb la investigació sobre l'esquizofrènia, em vaig plantejar reflexionar també sobre la percepció distorsionada dels nostres sentits. De fet, el protagonista seria l'exageració d'aquest símptoma, el qual tots, en menor o major grau, patim. Tot i no ser-ne del tot conscients, els éssers humans obtenim informació útil però limitada del nostre entorn immediat per poder funcionar de la manera més eficient possible. No obstant, aquesta eficiència no sempre reproduceix exactament la realitat. Segons Descartes, no ens podem fiar realment dels nostres sentits.

En conclusió, aquest projecte ample, ambiciós i, potser, massa pretensions, volia aixopugar tants interessos dispersos que la tasca ha estat àrdua i feixuga. Tanmateix, la satisfacció és plena gràcies a l'evidència d'una maduració tant artística com personal en múltiples aspectes com el domini de tècniques com l'acrílic o el descobriment de l'oli. I amb aquesta maduresa adquirida, m'enfrontaré amb més seguretat i aplom als propers nous camins que se'm presenten en el món de la il·lustració.

A CATALUNYA

La Semana

COMBAT

SEMANARIO REPUBLICANO INDEPENDIENTE

DIRECCION DE LOS INTERESES Y VALORES Y MATERIALES

CONTENIDO

Barcelona 7 de Agosto de 1909

Núm.

Las nacionalidades que pugnan
por el crecimiento de su personalidad

El ideal de los que aspiran a una libertad
total consciente de sus derechos y de sus
deberes que haga innecesario el
de cuanto, por sus
de poder, merezcan

La semana roja

Los sucesos de Barcelona

En una reunión celebrada por varios
partidos de la mayoría de los pe-
ñoles, se acordó con unanimidad, desol-
ta y espontánea, en virtud de la pri-
micia y urgencia de la situación, se
debe a la iniciativa de la ciudad, se
convocará a una reunión con una mesa

El día de Santiago, pasado por el
la reunión el Sr. Masó no consideró
indispensable la presencia del Sr.
al presidente literario de la
Sr. Masó. La mesa necesaria para
celebrar los actos de la ciudad, el
Sr. Masó presentó la dimisión del
cargo de presidente literario.
de los señores que, queriendo
del gobierno de la ciudad, se
convocará a una reunión con una mesa

El Sr. Masó presentó la dimisión del
cargo de presidente literario.
de los señores que, queriendo
del gobierno de la ciudad, se
convocará a una reunión con una mesa

El Sr. Masó presentó la dimisión del
cargo de presidente literario.
de los señores que, queriendo
del gobierno de la ciudad, se
convocará a una reunión con una mesa

El Sr. Masó presentó la dimisión del
cargo de presidente literario.
de los señores que, queriendo
del gobierno de la ciudad, se
convocará a una reunión con una mesa

La Veu de Catalunya

26 de Julio de 1909

¿Para cuándo, entonces?

Antes de la revolución de 1909
España, y que comenzó en el catalán
por lo que se da en el catalán, y que
un momento como a un catalán, se
muestran de la independencia española
que le doy.

Antes de la revolución de 1909
España, y que comenzó en el catalán
por lo que se da en el catalán, y que
un momento como a un catalán, se
muestran de la independencia española
que le doy.

Crónicas de la vida real
BOHEMIO REBELDE
Acaba de aparecer en la
de sus amigos, el
de sus amigos, el

Les persianes mig aclucades es rendeixen davant la llum potent d'aquell sol de juliol. Les cortines transparents no han pogut protegir en Gabriel de la lluentor que l'arrenca dels móns idíl·lics dels somnis.

Al obrir els ulls, sembla en un principi no saber on està. No reconeix de seguida el que ha estat la seva presó aquests últims anys.

En aquell matí aparentment tranquil, en Gabriel es desperta sol al seu llit.
Tanmateix l'estranya no trobar el cos esculpit de l'Ariadna entre les onades dels seus llençols.

La seva mirada ressegueix tota la cambra. Tots els mobles l'indiquen que només ell ocupa
l'estança. El que queda del seu perfum femení el convida a recordar la seva darrera nit.

Ariadna,
on ets ?

El silenci aspre el respon.

Torna a insistir,
aquesta vegada
amb un to lleugerament més desesperat:

Ariadna,
ON ESTÀS !?

L'eco d'un dormitori desert és la pobra resposta que aconseguix.

Tot i tenir vint-i-dos anys, sembla que en Gabriel en tingui molts més. La seva aparença mostra un estat de fatiga i cansament constants.

Sempre amb aquest aspecte físic tant desmillorat, desganat i desmotivats, perd les ganes de seguir vivint. La seva ment no el deixa en repòs. En tot moment bull una angoixa inherent; moltes nits en vela per culpa d'ofecs, sensacions infernals o malsons endimoniats.

Però gairebé tot s'ha calmat des de que l'Ariadna ha aparegut en la seva vida.

No només és estrany que ella no hi sigui, sinó que també és insòlit que no hi hagi absolutament ningú.

Per això s'aixeca i va a buscar per tota la vivenda.

No troba tampoc ni son pare ni la mestressa.
La casa està absolutament buida.

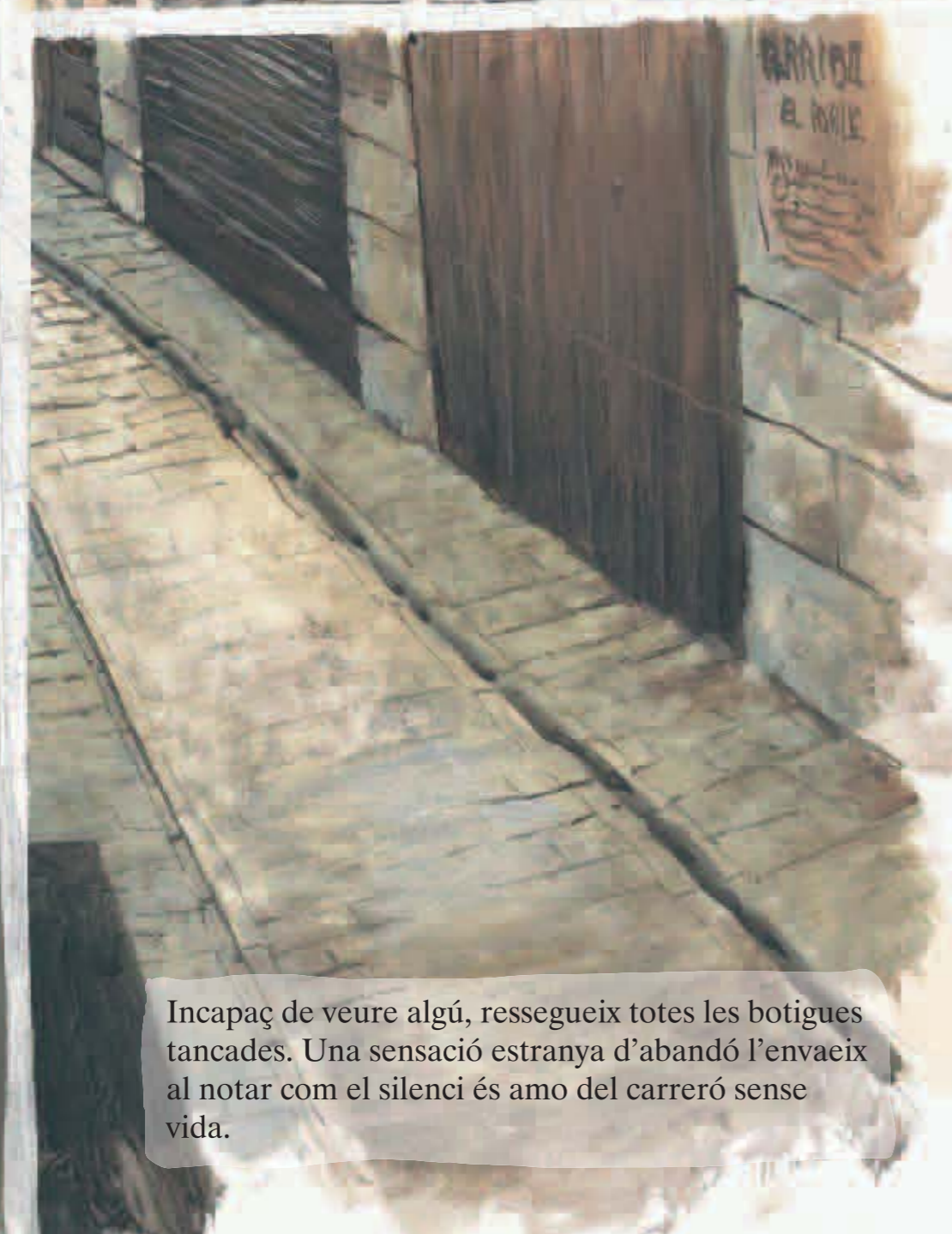
Absolutament
buida.

Ningú.

Inspecciona de dalt a baix les voreres del carrer desert.

Uns trets del carrer el rapten dels seus pensaments.

Incapaç de veure algú, ressegueix totes les botigues tancades. Una sensació estranya d'abandó l'envaeix al notar com el silenci és amo del carreró sense vida.

S'inquieta més que de costum. La situació el molesta i voldria veure persones caminant, xerrant o cridant per recordar-li que està en el món real.

Però no pot saber del cert en quin món està perquè ja fa temps que no es fia dels seus sentits.

Aparta un moment la mirada del balcó i passeja la vista per la decoració del menjador, esperant que la gent reaparegui per art de màgia.

Al llambregar de nou a través del finestral, el carrer continua essent buit i desolat.

De sobte veu córrer un home amb una escopeta a les mans.

Creua el carrer com si li anés la vida,
perdent l'alè en cada passa.

Enlloc que li serveixi de consol, percebre aquest desassossec
el neguiteja encara més. No entén què ha pogut passar, o
què està passant...
un home qualsevol amb una arma esbufegant en ple matí
asselellat de juliol?

Normalment només els guàrdies civils o militars en duen...
No serà una nova vaga com la del 1902?

De nou es pregunta on pot ser l'Ariadna
i si la seva desaparició està relacionada
amb aquests fets de mal auguri.

No gosa sortir de casa després
de tants anys tancat.

Els minuts passen en el més absolut silenci.

De sobte, uns cops a la porta li criden l'atenció.

Agraïments

Aquest projecte no existiria, i no tindria sentit, si no fos per certes persones, començant per la meua parella.

Ella em va encoratjar quatre anys enrere a apuntar-me de nou al curs d'il·lustració. A partir de llavors, aquest curs m'ha permès evolucionar com a artista i així esdevenir un bon il·lustrador. Durant aquest temps, ella m'ha acompanyat i m'ha recolzat en tota aquesta etapa de creixement. Per això, sense ella, no hagués començat aquest camí; i sense la seva comprensió, hagués estat molt complicat tirar-ho endavant.

La meua família també ha participat en aquesta maduresa. Sense l'ampli suport de ma mare, ser artista hagués estat encara més difícil. Cada vegada que ha pogut, ha posat el seu gra d'arena. La resta de la meua família, la meua àvia i la meua germana, em segueixen recolzant seguint les meves passes per allà on vaig.

Per últim, no em vull (ni puc) oblidar els meus professors de la Llotja que m'han guiat a trobar el meu camí i la meua pròpia veu estilística: en Xavier, l'Àngels, n'Isabel, en Toni, l'Àngel, en Paco, l'Alicia i en Sergi. Cadascú a la seva manera han deixat petjada en la meua percepció del món professional de la il·lustració.

Gràcies també a d'altres persones que m'han acompanyat. Com els meus companys de cicle, dels qui he també après molt; altres tipus de professors, com en Daniel Maja; o na Mònica, que sense voler-ho ser, és la meua millor professora particular d'art.

Mercès a cadascú de vosaltres per l'ajuda que em dona forces per seguir endavant.

